

съ носовите звукове *н* и *м*. Когато юсове са съ намирали посрѣди сѣгласните букви *б*, *в* и *п*, то заедно съ *о*-то и съ *ѣ*-то са е произносивъ и носовиятъ звукъ *м*, а предъ сичките други гласни и сѣгласни носовиятъ звукъ *н* (напр. голѣкъ — голомѣкъ, у помяците Golab, хѣкъ — хомѣкъ, зуб, пѣтъ — понтъ, двѣтъ — вевентъ, ѣзѣкъ — ѣензѣкъ, жгѣкъ или жголѣкъ — онгѣкъ, и пр.). На крайтъ на думите ж-тъ така сѣщо е давалъ на сѣгласната буква *н* носовъ звукъ, като напимѣръ ржкъ (ронконъ). Само въ окончанието на пѣрвото лице въ настоящето време носовиятъ звукъ *н* са е измѣнялъ на *м*.

Въ новиятъ славянски езикъ юсове сѣ биле измѣнени подъ влиянието на русското нарѣчие и замѣнени съ други букви, напимѣръ съ *ѣ* намѣсто *ж*, съ *ю* нам. *ѣ*, съ *ѣ* (я) нам. *ѣ* и *ѣ*. Послѣ сѣгласните букви *ж*, *ш* и *щ* понѣкогашъ послѣдните двѣ букви сѣ преминувале даже и въ *а*, напимѣръ начѣти нам. начѣти.

5) Буквите *кси* и *пси* (ѣ и ѣ) сѣ са произносили като *кс* и *пс* и писали сѣ са найповече въ чуждите думи.

6) Буквата *ижица* (ѣ) са е произносила като нашето *в*, ако само тя са е намирала между двѣ гласни, напимѣръ, лѣвитѣ (левитѣ) евангеліе (евангеліе); а въ сичките други случаи като *и*, напр. стѣхія (стихия), мѣисей (Моисей).

7) Отъ двѣте гласни букви *и* и *ї* пѣрвата са е употрѣбляла почти исклучително. Послѣдната са е употрѣбляла само като сѣкращение при крайтъ на рѣдовете или на думите, во-